

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **M. B.**
státní příslušnost: Gruzie

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, IČ 00007064**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2023, č. j. OAM-1103/ZA-ZA11-D02-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o azylu*“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. M.

azyly, neboť státem příslušným k posouzení podané žádosti je Francouzská republika, a to ve smyslu čl. 3 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce v žalobě navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se nedostatečně zabýval tím, zda přemístění žalobce do Francie není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů o azyl v daném státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Skutkový stav věci nebyl dostatečně zjištěn, pokud jde o možnost jeho předání do Francie s ohledem na čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný neprovedl dostatečně individuální posouzení situace žalobce. Žalobce má na území České republiky četné přátelské vazby a přítelkyni.
3. Žalobce dále odkázal na zprávy z let 2019 a 2020, dostupné na internetu, z nichž má vyplývat, že azylový systém Francie je přetížený, což vede k neschopnosti francouzských orgánů zajistit ubytování všem žadatelům o mezinárodní ochranu. Konkrétně na konci roku 2020 mělo Ministerstvo vnitra Francie uvést, že jen 51 % žadatelů o azyl, kteří mají nárok na materiální přijímací podmínky, bylo skutečně ubytováno, na konci roku 2019 pouze 48 %. Francie soustavně nedodržovala svou povinnost poskytovat ubytování všem žadatelům o azyl, a to navzdory značnému rozšíření své přijímací struktury a zvyšování typů ubytování. Dle žalobce navíc platí, že mnoho přijímacích středisek bylo organizováno tak, aby přijímala rodiny nebo páry, což znesnadňuje ubytování svobodných mužů nebo žen.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Popřel oprávněnost námitek žalobce. Tyto nesvědčí o tom, že by žalovaný porušil zákon či nařízení Dublin III.
5. Žalovaný dále odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podotkl, že žalobce nevyužil možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobcem uváděné zprávy pocházejí z let 2019 a 2020, zatímco zprávy použité v napadeném rozhodnutí jsou z roku 2021 a poskytují tak aktuálnější pohled na azylovou situaci ve Francii. Čl. 17 nařízení Dublin III zakotvuje diskreční oprávnění členského státu, na jeho použití není právní nárok. Není povinností správního orgánu jeho nevyužití odůvodňovat. Na tom nic nemění to, že má žalobce na území ČR přítelkyni.

IV. Posouzení věci soudem

6. Soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
7. Žaloba není důvodná.

IV.a. Zjištění ze správního spisu

8. V rámci poskytnutí údajů k žádosti a dále během pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že je svobodný, bezdětný, zdravý a žádné léky neužívá. Jeho rodiče jsou příznivci Saakashviliho, od roku 2019 mu ve vlasti začaly problémy, když vyšel z domu ven na ulici, místní gangsteři na něj často z uvedeného důvodu volali, třikrát byl jimi fyzicky napaden. Proto v prosinci 2020 odjel do Francie, kde požádal o azyl, který mu nebyl udělen. V květnu 2021 se vrátil do Gruzie, kde bydlel u svého dědečka. Po jeho smrti v lednu 2022 odjel do ČR. Po třech měsících odcestoval do Polska, kde byl nelegálně 8 měsíců. Dne 20. 12. 2022 přijel zpět na území ČR. Víza či povolení k pobytu v jiných státech nemá. O udělení mezinárodní ochrany požádal až nyní, protože dříve ještě nebyl rozhodnut, ale teď již ví, že se mu v ČR líbí a chtěl by zde zůstat legálně. V ČR nemá příbuzné, pouze své dobré známé. Závěrem pohovoru se žalobce vzdal svého práva být seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí.
9. Totožnost žalobce byla ověřena z jím předloženého cestovního pasu, vydaného Gruzii. Žalobci byly sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC, ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Francii dne 12. 2. 2021. Zároveň nebylo zjištěno, že by žalobce opustil území členských států Evropské unie. Žalovaný proto požádal dne 22. 12. 2022 Francii o přijetí žalobce na své území a o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Dne 4. 1. 2023 obdržel žalovaný informaci, že Francie uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
10. Žalovaný si dále obstaral zprávu o situaci ve Francii, pokud jde o azylový systém v této zemi, konkrétně Informaci OAMP – *Azylový systém – Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky* ze dne 21. 12. 2021. Tato zpráva čerpá ze šesti různých zdrojů z let 2019 až 2021. Vyplývá z ní, že Francie provádí transfery osob v rámci dublinského systému. Řízení je v jejich případě standardní. Navrátilci se však po návratu potýkají s praktickými obtížemi. Žádost musí podat na předem stanovené prefektuře, ale cesta jim není zajištěna ani hrazena. Také musí podstoupit registrační proces, na některých prefekturách dochází k registraci obratem, jinde může žadatel několik týdnů čekat bez nároku na ubytování či jinou asistenci. V roce 2020 bylo ubytování zajištěno jen 51 % žadatelů, kteří na něj měli nárok, téměř polovina žadatelů proto pobývá v nevyhovujících podmínkách. Centra upřednostňují rodiny s dětmi a nové žadatele, pravděpodobnost poskytnutí ubytování je výrazně nižší u žadatelů bez rodiny či žadatelů, kterým se ubytování nepodařilo získat při podání žádosti. V posledních letech se vyskytly případy policejní šikany vůči uprchlíkům bez domova a neziskovým organizacím, které jim pomáhaly. Podmínky v ubytovacích střediscích však jsou uspokojivé.
11. V napadeném rozhodnutí žalovaný shledal, že nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu k posouzení žádosti žalobce. Dospěl tedy k závěru, že k posouzení žádosti je ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III příslušná, s ohledem na skutečnosti uvedené v bodě 9. shora, Francie. Žalovaný se též zabýval tím, zda ve Francii nedochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení, které by dosahovaly rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Poukázal na to, že ze strany EU nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by takové

nedostatky deklarovalo. Ani Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal stanovisko, které by požadovalo zdržení se transferu žadatelů do Francie, jako tomu bylo např. v případě Řecka. Francie je členem EU, státní moc je schopná zajistit dodržování lidských práv. Je považována za bezpečnou zemi. Žalobci proto nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany nehrozí. Žalovaný též neshledal důvod k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

IV.b. Přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

12. Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Napadené rozhodnutí není nijak vnitřně rozporným ani nesrozumitelným.
13. Jde-li o případnou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, soud konstatuje, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zmíněny podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje řádné skutkové i právní posouzení věci. Žalovaný zjistil v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v rozhodném znění (dále jen „*správní řád*“) stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jeho rozhodnutí s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu.
14. Soud neshledal odůvodnění napadeného rozhodnutí ani jinak nedostatečným v míře, která by zakládala jeho nepřezkoumatelnost. Odůvodnění rozhodnutí stran otázky neexistence závažných systémových nedostatků a nevyužití čl. 17 nařízení Dublin III soud považuje za vyhovující požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné ani pro nedostatek důvodů. Nesouhlas žalobce s důvody, na základě kterých žalovaný rozhodl, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezakládá.

IV.c. Věcný přezkum napadeného rozhodnutí

15. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
16. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
17. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III posuzují členské státy jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení Dublin III.
18. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu,

pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

19. Podle čl. 17 nařízení Dublin III se může každý členský stát rozhodnout, odchýlně od článku 3 odst. 1, posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
20. V souzené věci je stěžejní otázkou, zda ve Francii dochází k takovým systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů ve Francii, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. K posouzení dále je, zda bylo namístě, aby žalovaný přikročil k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Mezi účastníky není sporné, že v případě žalobce nebylo lze určit příslušný členský stát dle kritérií vyjmenovaných v nařízení Dublin III, pročez bylo nutné posoudit, zda lze žalobce přemístit do prvního členského státu, v němž byla podána žádost o mezinárodní ochranu. V souzené věci není sporné ani to, že prvním členským státem, ve kterém žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu, je Francie.

K namítaným nedostatkům azylového systému Francie

21. Při výkladu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která je implicitně zakotvena právem EU a rozvíjena judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech C-411/10 a C-493/1, N. S. proti Secretary of State for the Home Department a další, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2020, č. j. 4 Azs 170/2020-40). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na internetové adrese <http://www.nssoud.cz>.
22. Dle názoru soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zkoumal, zda v případě Francie neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.
23. Je třeba zdůraznit, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, že Francie je právoplatným členem EU, státní moc dodržuje právní předpisy i lidská práva, Francie rovněž ratifikovala mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je považována za bezpečnou zemi nejen ČR, ale i ostatními státy EU. Na úrovni EU, a to ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva či Soudního dvora Evropské unie, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí či doporučení pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francii dosahující

dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Stejně tak ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Francie. Francii je proto třeba mít za zemi, kde žadatelům o azyl (ani z řad svobodných mužů) nehrozí nelidské nebo ponižující zacházení. A to na rozdíl od zemí, jež byly v minulosti, nejen mezinárodními soudy, označeny za země, ve kterých může docházet k systematickým nedostatkům (Belgie, Itálie nebo Řecko).

24. Z Informace OAMP ze dne 21. 12. 2021, kterou si žalovaný obstaral a vyšel z ní jako z podkladu pro vydání rozhodnutí, neplyne, že by situace ve Francii byla taková, že by odpovídala systémovým nedostatkům ve smyslu článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a tedy že by nebylo možno žalobce do Francie předat. Je nutno poznamenat, že samotný obecný nižší standard životních podmínek, v nichž se žadatelé ve Francii nacházejí, nezakládá systémové nedostatky značící hrozbu nelidského či ponižujícího zacházení.
25. Žádné závažné okolnosti týkající se azylového systému ve Francii netvrdil ani žalobce v rámci pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce si nestěžoval, že by měl ve Francii problémy s ubytováním, nestěžoval si ani například na nedostatek nutné lékařské péče, nedostatek právní pomoci, nedostatky tlumočení při kontaktu s francouzskými úřady či na to, že by s ním bylo zacházeno odlišně oproti žadatelům o azyl pocházejícím z jiných států. Některé nedostatky, které žalobce zdůrazňuje v žalobě, nenásvědčují tomu, že by žalobci hrozilo nelidské či ponižující zacházení ani tomu, že by francouzský azylový systém trpěl natolik vážnými nedostatky, že by žalobce měl být vystaven špatnému zacházení.
26. Soud odkazuje na rozsudek velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 3. 2019 ve věci C-163/17. V uvedeném rozsudku velký senát uvedl, že k tomu, aby systémové nedostatky představovaly porušení článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu. Této obzvláště vysoké míry závažnosti by podle Soudního dvora Evropské unie dosahovala situace, v níž by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat, a kterou by bylo poškozováno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností. Uvedené míry závažnosti tudíž nedosahují situace, které se vyznačují značně nejistou situací dotčené osoby či podstatným zhoršením jejích životních podmínek, ale neznamenají vážnou materiální deprivaci, kterou lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení.
27. V rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019-26, Nejvyšší správní soud uvedl, že v případě nedostatků týkajících se řízení o mezinárodní ochraně by se muselo jednat o nedostatky obdobné intenzity, jakou Soudní dvůr Evropské unie zmínil v souvislosti s životními podmínkami. Dle názoru soudu se o takovou míru závažnosti nedostatků v případě francouzského azylového systému nejedná.
28. Soud na základě shora uvedených skutečností dospěl ve shodě se žalovaným k závěru, že Francii je nutno nadále považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu a neexistují závažné důvody se domnívat, že by v uvedeném členském státě docházelo k

systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o mezinárodní ochranu takové intenzity, že by tyto nedostatky byly spojeny s rizikem nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

29. Soud neprovedl důkaz žalobcem odkazovanými dokumenty (zprávami z let 2019 a 2020, dostupnými na internetu). Tyto důkazy soud považoval za nadbytečné za situace, kdy žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 21. 12. 2021, která se týká azylového systému ve Francii a čerpá z různých relevantních zdrojů. Z Informace OAMP ze dne 21. 12. 2021 ani z jiných skutečností zřejmých ze správního spisu či skutečností obecně známých přitom neplyne, že by situace ve Francii odpovídala systémovým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

K aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III

30. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval též případnou aplikací čl. 17 nařízení Dublin III. Konstatoval, že rodina žalobce žije v Gruzii a žalobce porušuje pravidla volného pohybu po členských státech, proto neshledal k aplikaci tohoto článku nařízení Dublin III důvod. Soud se s touto úvahou ztotožňuje.
31. Podstatou čl. 17 nařízení Dublin III jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2023, č. j. 4 Azs 62/2023-36). Jak vyplynulo z popisu věci shora, žádné okolnosti zřetelé hodné v tomto smyslu u žalobce dány nejsou. Soud proto uzavírá, že se žalovaný nedopustil jakékoli nezákonnosti při aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

K judikatuře Evropského soudu pro lidská práva požadující záruky lidského zacházení

32. Při rozhodování ve věci žalobce měl krajský soud na zřeteli rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 4. 11. 2014, č. 29217/12 (Tarakhel proti Švýcarsku). Evropský soud pro lidská práva v tomto rozhodnutí uvedl, že před přemístěním stěžovatelů (manželů a jejich patrně nezletilých dětí) do Itálie je povinností švýcarských orgánů požadovat záruky ze strany jejich italského protějšku, že v případě jejich navrácení do Itálie budou stěžovatelé umístěni do takového zařízení a takových podmínek, které budou slučitelné s věkem jejich dětí, a že rodina nebude rozdělena.
33. Důvodem požadavku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Tarakhel proti Švýcarsku bylo to, že nelze považovat za nepodloženou možnost, že značné množství žadatelů o azyl navrácených do Itálie zůstane bez ubytování nebo budou ubytováni v přelidněných zařízeních bez jakéhokoliv soukromí, či dokonce ve zdravotně závadných a násilných podmínkách. Evropský soud pro lidská práva připomněl rozsudek velkého senátu ze dne 21. 1. 2011, č. 30696/09 (M. S. S. proti Belgii a Řecku), v němž se tento soud zabýval individuální situací stěžovatele ve světle celkových poměrů panujících v rozhodné době v Řecku a uzavřel, že přichází v úvahu odpovědnost státu dle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve vztahu k takovému zacházení, které by stěžovatele zcela závislého na pomoci státu a nacházejícího se ve stavu vážného strádání či nouze neslučitelné s lidskou důstojností vystavilo nezájmu a netečnosti ze strany tohoto státu.
34. Z uvedeného se podává, že Evropský soud pro lidská práva ve věci Tarakhel proti Švýcarsku uvedl, že je povinností švýcarských orgánů vyžádat si uvedené ujištění právě

s ohledem na specifické okolnosti spočívající v tom, že do Itálie měla být přemístěna celá rodina včetně dětí, zřejmě nezletilých. V souzené věci však bylo zjištěno, že žalobce je dospělý jedinec, bez zdravotních obtíží, který má být přemístěn do Francie sám. Pokud má žalobce na území ČR četné přátelské vazby a přítelkyni, nelze to považovat za specifickou okolnost, která by odůvodnila postup, který Evropský soud pro lidská práva uvedl v citovaném rozhodnutí ve vztahu k italským orgánům jako případný.

35. Soud tedy s ohledem na situaci žalobce nedospěl k závěru, že je žalovaný povinen si před přemístěním žalobce do Francie vyžádat záruky francouzských orgánů, že se žalobcem nebude zacházeno způsobem odporujícím čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

V. Závěr a náklady řízení

36. Lze shrnout, že neexistují závažné důvody domnívat se, že by ve Francii docházelo k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o mezinárodní ochranu takové intenzity, že by tyto nedostatky byly spojeny s rizikem nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaný s ohledem na situaci žalobce nepochybil, pokud nepřistoupil k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
37. Soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s.
38. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 5. duben 2023

Jaroslav Vávra v. r.
soudce